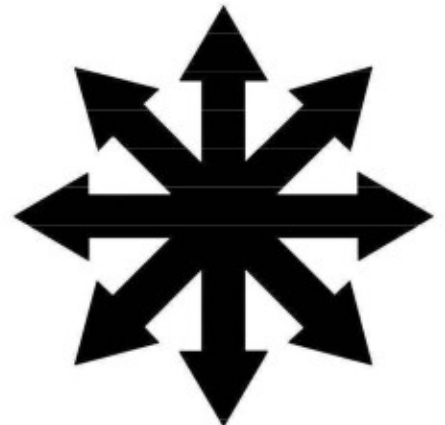
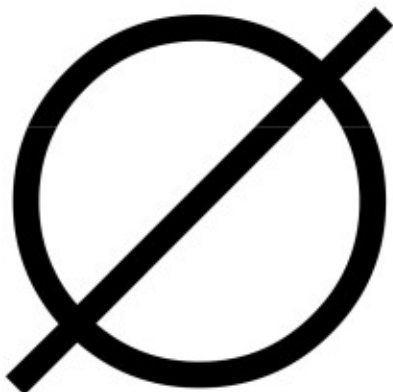

ΔΡΙΜΥΣ ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΠΝΟΣ:

Επανεξετάζοντας το «Ευλογημένη η φλόγα» στην εξέγερση και την αντιπολιτική

Εκδόθηκε ανώνυμα στα αγγλικά τον Μάιο του 2021.

Μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα Ελληνικά τον Νοέμβριο του 2024 από το αναρχομηδενιστικό εγχείρημα «**Ευλογημένη Η Φλόγα**»

blessed-is-the-flame.espivblogs.net

blessedistheflame@riseup.net

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΦΛΟΓΑ

Εισαγωγικό σημείωμα του αναρχομηδενιστικού εγχειρήματος «Ευλογημένη η φλόγα»

Ένας από τους πολλούς μύθους που διαιώνίζονται για τον μηδενισμό είναι πως η αποδοχή του οδηγεί στην παραίτηση και την απάθεια. Στην κοινή φαντασία άλλωστε, ο άνθρωπος που βγαίνει στον δρόμο για να αγωνιστεί είναι κάποιος που υποκινείται από ένα θετικό όραμα, από την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο, κάτι που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει αρκετούς «πολιτικά συνειδητοποιημένους» αγωνιστές, αλλά όχι όλους, όχι εμάς. Ο μύθος αυτός γκρεμίζεται στο βιβλίο «Ευλογημένη η φλόγα», από το οποίο πήραμε και το όνομα του εγχειρήματός μας, το οποίο εστιάζει σε μια σκόπιμα παραμελημένη πτυχή της ιστορίας του Β Παγκοσμίου Πολέμου· τις εξεγέρσεις των Εβραίων εντός των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης, έναν αγώνα για τον οποίο δεν υπήρχε ελπίδα νίκης, αλλά για τον οποίο πάλεψαν όπως και νά ‘χει. Το σημείο εκκίνησης για την μηδενιστική αντίληψη της εξέγερσης είναι να αντιληφθούμε τις απελευθερωτικές δυνατότητες που ανοίγονται μπροστά μας εγκαταλείποντας την αναβλητικότητα του μελλοντοστρεφή οπτιμισμού και κοιτάζοντας την απόγνωση του παρόντος κατάματα. Στην παρούσα μπροσούρα, ο συλλογισμός του βιβλίου επανεξετάζεται εν όψει των άγριων ξεσηκωμών που ξέσπασαν στις ΗΠΑ το 2020 με αφορμή την δολοφονία του αфроαμερικανού George Floyd από την αστυνομία, μια τυπική εξέγερση των ημερών μας, χωρίς ξεκάθαρους πολιτικούς χρωματισμούς, με τον μόνο συνδεδετικό κρίκο ανάμεσα στους εξεγερμένους να είναι τα ωμά συναισθήματα που γεννά η μιζέρια του σύγχρονου κόσμου: οργή, αγανάκτηση, απόγνωση. Η σύγκριση με την σύγχρονη πραγματικότητα προφανώς δεν γίνεται στο επίπεδο της βίας, αλλά στο πως αντιδρά διαχρονικά ο ανθρώπινος ψυχισμός στις φρίκες της κυριαρχίας και πως αυτό σχετίζεται με τον ενεργό μηδενισμό ως μία ουσιαστική ενσάρκωση της ελευθερίας και των επιθυμιών μας.

Πρόλογος

Σκοπός αυτής της μπροσούρας είναι να επανεξετάσει ένα ιδιαίτερα επιδραστικό έργο της σύγχρονης αναρχικής και μηδενιστικής γραφής, το «*Ευλογημένη η φλόγα*» του Serafinski, με μεγάλη έμφαση στην ιστορία, και να εφαρμόσει μερικές από τις έννοιες που διερευνώνται στις εξεγέρσεις του 2020 στις ΗΠΑ. Το βιβλίο εξετάζει την αντίσταση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά την διάρκεια του Ολοκαυτώματος, συμπεριλαμβανομένων των εξεγέρσεων και των σαμποτάζ που πραγματοποιήθηκαν από εκείνους που απήχθησαν, υποδουλώθηκαν και σφαγιάστηκαν από το ναζιστικό καθεστώς. Οι περισσότερες, αν όχι όλες, από αυτές τις εξεγέρσεις «απέτυχαν», δεν οδήγησαν στην απελευθέρωση των στρατοπέδων στα οποία συνέβησαν, όσοι κατάφεραν να ξεφύγουν, τις περισσότερες φορές ξανα-αιχμαλωτίστηκαν και εκτελέστηκαν. Ακόμα χειρότερα, σε ορισμένες περιπτώσεις οι Ναζί εκτελούσαν όλους τους εμπλεκόμενους, όπως επίσης και πολλούς από αυτούς που δεν είχαν εμπλακεί, ως μια μορφή συλλογικής τιμωρίας. Αυτή ήταν μια περίπτωση στην οποία τα επαναστατικά μυαλά δεν είχαν ψευδαισθήσεις για την κατάσταση. Παλεύοντας για μερικά ψίχουλα ψωμιού για την διασκέδαση των ναζιστών, με τα πλευρά τους να ξεπετάγονται από το λεπτό σαν χαρτί δέρμα τους, κλεισμένοι σε ένα εργοστάσιο θανάτου... δεν είχαν κανένα λόγο να έχουν έστω και ένα ίχνος ελπίδας ότι θα έρθει κάποιος να τους σώσει. Με όση δύναμη και ελεύθερη βούληση τους είχε απομείνει αποφάσισαν να εξεγερθούν, αλλά για τι; Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο *jouissance*¹ για να εξηγήσει την φευγαλέα στιγμή της μακάριας απόλαυσης που έχει κάποιος στο τώρα όταν δρα και εφαρμόζει αυτή την έννοια στην αντίσταση σε μια απελπιστική κατάσταση. Ο συγγραφέας αντλεί μια αναλογία της αντίστασης στα στρατόπεδα συγκέντρωσης με την σημερινή εποχή μέσω μιας αναρχομηδενιστικής ανάλυσης, με τις καταστροφές που προκαλούνται από την αλλαγή του κλίματος, τον βιομηχανικό πολιτισμό, την οικονομία και την πολιτική. Μπροστά στην παντοδύναμη φύση αυτών των προβλημάτων, η ανθρωπότητα στο σύνολό της την έχει γαμήσει τελείως.

Αυτή η μπροσούρα διερευνά πρώτα τις εξεγέρσεις του 2020 μέσω ενός αρνητικού και αντιπολιτικού πλαισίου, παρατηρώντας τους αυτόνομους σχηματισμούς συγγενειών, την

1 ΣτΜ: Η γαλλική λέξη *jouissance*, αν και κανονικά μεταφράζεται ως *απόλαυση*, έχει εμπλουτιστεί εννοιολογικά από την ηπειρωτική φιλοσοφία σε τέτοιο βαθμό που υπερβαίνει κατά πολύ την απλή έννοια της απόλαυσης. Είναι ένας πολυδιάστατος όρος που ερμηνεύεται σε διαφορετικά πλαίσια, στην Λακανική ψυχοανάλυση, στην λογοτεχνική θεωρία και στον φεμινισμό. Στην αναρχομηδενιστική σκέψη εισήχθη από το κουήρ μηδενιστικό περιοδικό *Bæden*. Μια ανάλυση της μηδενιστικής ερμηνείας του *jouissance* στα ελληνικά βρίσκεται στο κεφάλαιο «Ατόφια άρνηση και απόλαυση» του «*Ευλογημένη η φλόγα*», το οποίο έχουμε αναδημοσιεύσει online στην ιστοσελίδα μας:
<https://blessed-is-the-flame.espivblogs.net/serafinski-atofia-armisi-kai-apolaysi/>

έλλειψη ρητών απαιτήσεων, την πάλη για επιβίωση και τη γενικευμένη ανεξέλεγκτη ικανότητα που έχουν αυτά. Συνδέει αυτές τις έννοιες με τις εξεγέρσεις που παρατηρήθηκαν στα ναζιστικά λάγκερ², όπου σε πολλές περιπτώσεις, οι απελπισμένοι Εβραίοι ανέλαβαν απελευθερωτικές εκστρατείες μόνοι τους, ως έσχατες πράξεις εξέγερσης κατά της κυριαρχίας. Αυτή η ενότητα καταπιάνεται επίσης με τη χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας που χρησιμοποιήθηκε εκείνη την εποχή για να διευκολυνθεί η εξόντωση, παράλληλα με τις πιο πρωτόγονες τεχνολογίες της κυριαρχίας. Το ίδιο θα μπορούσε να ειπωθεί και σήμερα· εκτός από τα πυροβόλα, τα τέιζερ, τα ηχητικά κανόνια και τα σπρέι πιπεριού, ο κόσμος δέχεται επίθεση και με ρόπαλα, γροθιές και ασπίδες.

Η επόμενη ενότητα καταπιάνεται με τον τρόπο με τον οποίο ο φόβος, και συγκεκριμένα ο φόβος της συλλογικής τιμωρίας, παίζει ρόλο στο πώς οι άνθρωποι βλέπουν τις εξεγέρσεις και στο πώς συμμετέχουν σε αυτές. Ξεκινά με την εξέταση των κριτικών που μιλούν για προβοκάτορες και τυχοδιωκτισμό, κριτικές που συνήθως λέγονται εναντίον όσων είναι αρκετά θαρραλέοι ώστε να παλέψουν υλικά ενάντια στην κυριαρχία. Σε αυτές τις γραφικότητες και στο αφήγημα της συλλογικής τιμωρίας βρίσκεται η ενοχοποίηση του καταπιεσμένου επαναστάτη παρά των δυνάμεων της εξουσίας που επιβάλλει την συλλογική τιμωρία. Καταπιάνεται περαιτέρω με αρκετές περιπτώσεις όπου οι εβραϊκές εξεγέρσεις έμειναν χωρίς αριστερούς συνεργούς λόγω των φόβων για συλλογική τιμωρία αλλά και για την αυτοσυντήρηση των αριστερών. Εν τέλει μέσα σε αυτές τις κριτικές κρύβονται ανομολόγητοι προσωπικοί φόβοι και από αυτό προκύπτει το ρίζιμο ευθυνών μαζί με την αντιδραστική προδοσία.

Η επόμενη ενότητα πραγματεύεται τις ιδέες της μελλοντικότητας και τον μαρξιστικό μύθο της κοινωνικής προόδου, αντιτάσσοντας αρνητικές ιδέες. Σε πολλές περιπτώσεις στα λάγκερ, οι Εβραίοι έμειναν μόνοι τους να επαναστατήσουν για τη ζωή τους ή απλώς για την αξιοπρέπειά τους, ενώ οι οργανωμένοι κομμουνιστές περίμεναν την ανύπαρκτη τέλεια επαναστατική στιγμή και σχεδίαζαν την μελλοντική διακυβέρνηση. Στην συνέχεια συζητά την διαφορά μεταξύ των θετικών εγχειρημάτων που ορίζονται από τη σχέση τους με τα συμβατικά ηθικά πλαίσια και τη θέση τους μέσα στον προοδευτικό μύθο, και των αρνητικών εγχειρημάτων στα οποία η αιτιολόγησή τους έγκειται στην αντίθεση με τα κυρίαρχα συστήματα τα οποία επιδιώκουν να εκμηδενίσουν. Η συγκεκριμένη ενότητα τελειώνει με μια συζήτηση της υπακοής που εκτρέφεται από την σκέψη που είναι προσανατολισμένη στο μέλλον, δίνοντας έμφαση στην έμπνευση που αντλείται από εξεγερσιακές πράξεις σε φαινομενικά απελπιστικές καταστάσεις.

2 **Λάγκερ:** Ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης / εξόντωσης

Στην τελευταία ενότητα αυτού του δημοσιεύματος, διερευνώνται οι αποτυχίες της αριστερής ιδεολογίας, τόσο οι σύγχρονες όσο και αυτές των ναζιστικών λάγκερ. Εξηγεί την απουσία σχέσης που έχουν οι αριστεροί με το πρόσφατο κύμα εξεγέρσεων καθώς πατούν σε δύο βάρκες· από την μία η προστασία της μικροαστικής ακαδημαϊκής τους κατάστασης που προέρχεται από τον μικρό εναγκαλισμό τους με την φιλελεύθερη αριστερά και από την άλλη η αναμονή της θρυλικής τους επανάστασης, αντί να συμμετέχουν υλικά στην ενεργό εξέγερση.

Οι εξεγέρσεις στα λάγκερ είναι απίστευτα εμπυχωτικές, πολλά από αυτά που συνήθως διδάσκονται για γεγονότα όπως το ολοκαύτωμα, η δουλεία / ο εμφύλιος πόλεμος στις ΗΠΑ, ακόμη και οι εξεγέρσεις του σήμερα αποτελούν προπαγάνδα του προοδευτικού μύθου της ιστορίας. Οι πληθυσμοί πάνω στους οποίους διαπράττονται αφάνταστες φρικαλεότητες παρουσιάζονται τις περισσότερες φορές ως πειθήνιοι και αποδεχόμενοι τις συνθήκες τους, παίζοντας με τους μύθους της αθωότητας και της ηθικής καλοσύνης. Με τον τρόπο που διδάσκονται αυτά τα πράγματα, συνήθως υπάρχει κάποια πατερναλιστική στρατιωτική δύναμη που «απελευθερώνει» όσους βρίσκονται υπό εγκλεισμό και η οποία συνοδεύεται από κάποιο νομικό αποτέλεσμα. Ενώ σε πολλές περιπτώσεις αυτό είναι ένα πιο ολοκληρωμένο τέλος τέτοιων καταστάσεων, αυτό το αφήγημα της ιστορίας παραβλέπει ή παραμελεί τις εξεγέρσεις των υποταγμένων. Αυτές είναι πιο ισχυρές εκφράσεις της ανθρώπινης ανθεκτικότητας από οποιαδήποτε στρατιωτική ή πατερναλιστική ενέργεια. Μπροστά σε απελπιστικές καταστάσεις, χωρίς προσδοκία νίκης, κάποιος αντεπιτίθεται απλώς και μόνο επειδή δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με τίποτα λιγότερο. Πλησιάζοντας τον λεβιάθαν του πολιτισμού, τον αντιληπτό απόλυτο έλεγχο που έχει πάνω στα πάντα, πώς θα μπορούσε κανείς να αισθανθεί οτιδήποτε άλλο εκτός από την παρόρμηση να τον καταστρέψει, αλλά εντελώς ανίσχυρος να το κάνει. Καμία ατομική ενέργεια δεν θα βλάψει με κανέναν ουσιαστικό τρόπο το σύστημα, αλλά τέτοιες ενέργειες παρέχουν μικρές σπίθες στο μυαλό όσων σκέφτονται με παρόμοιο τρόπο. Αν οι συνθήκες είναι κατάλληλες, χρειάζεται μόνο μια σπίθα για να ανάψει μια φωτιά. Η πραγματική εξέγερση στους δρόμους μπορεί να εμπνεύσει ενεργά άλλους να εξεγερθούν και αυτοί. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο εικόνες όπως ο εμπρησμός του 3ου αστυνομικού τμήματος είναι τόσο σημαντικές. Είναι η μόνη φορά στις ζωές πολλών ανθρώπων που ανοίγεται φαινομενικά ένας δρόμος για έναν κόσμο χωρίς αστυνομία. Δεν υπήρξε καμία μιλιταριστική εκστρατεία εναντίον της αστυνομίας της Μινεάπολης, ήταν απλώς η ανεξέλεγκτη οργή χιλιάδες κόσμου και η επιθυμία του για πραγματική ελευθερία. Το κράτος δολοφονεί ενεργά ανθρώπους, τους αφήνει ενεργά να πεθάνουν από ασθένειες, τους αναγκάζει να μην έχουν στέγη, προστατεύει ενεργά τα τρόφιμα ως εμπόρευμα. Το κράτος και όλοι οι συνεργοί του δεν παρέχουν παρά έναν συνεχή κύκλο δυστυχίας στους ανθρώπους που έχουν την ατυχία να βρίσκονται υπό την υποταγή

του. Σε αυτήν την φαινομενικά απελπιστική κατάσταση, όταν οι άνθρωποι αντιμετώπιζαν την απόφαση της υπακοής ή της εχθρότητας, επέλεξαν την εχθρότητα με θεαματικό τρόπο. Ο αναρχισμός στην πράξη δεν συμβαίνει επειδή όλοι στην εξέγερση έχουν διαβάσει όλα τα κείμενα και έχουν μάθει όλες τις τεχνικές ταραχών, συμβαίνει όταν οι άνθρωποι καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα για την κατάστασή τους, υπάρχω εγώ και υπάρχει η κυριαρχία μου, και είμαι εναντίον της κυριαρχίας μου.

Οι γενικευμένες εξεγέρσεις του καλοκαιριού του 2020 προκάλεσαν δέος, ήταν πιθανότατα η μεγαλύτερη αναδιανομή πλούτου στην ιστορία των ΗΠΑ, ήταν επίσης μια επίθεση στην κοινωνία σε διάφορα επίπεδα (κεφάλαιο, αστυνομία, μέσα ενημέρωσης κ.λπ.). Βλέποντας για χρόνια κοινωνικά κινήματα να σχηματίζονται, να παραπαίουν, και να μην αλλάζει τίποτα... αυτό είναι κάτι το φαινομενικά διαφορετικό. Ενώ τίποτα δεν έχει αλλάξει «επίσημα» όσον αφορά το σύστημα, αυτό το κύμα εξεγέρσεων έδειξε την ικανότητα του κόσμου να καταστρέψει απόλυτα την ψευδαίσθηση της τάξης την οποία αρέσει να προβάλλει το κράτος. Η ακατανόητη φύση των εξεγέρσεων ενίσχυσε την δύναμη του κόσμου, δεν υπήρχε τίποτα για να κατανοήσει το κράτος, τίποτα που να μπορούσε να αφομοιωθεί, ήταν κάτι που βρισκόταν έξω από τα πλαίσιά τους. Μόλις τα πράγματα ξεψύχησαν και ηρέμησαν και πάλι, αυτές οι αφομοιωτικές δυνάμεις μπόρεσαν και βρήκαν τρόπο να χειραγωγήσουν το σύνθημα «Να καταργηθεί η αστυνομία» σε «Να αποχρηματοδοτηθεί η αστυνομία»... που ακόμη και αυτή η συνεσταλμένη ρητορική είναι ακραία. Πρέπει «να καταστραφεί η αστυνομία!». Αυτό είναι το μόνο πράγμα που έχει τη δυνατότητα να κάνει ο κόσμος, ακόμη και η κατάργηση είναι προσφυγή στο νόμο. Οι αφομοιωτικές δυνάμεις πρέπει να καταπολεμηθούν ενεργά σε στιγμές εξέγερσης και να τις κάνουμε να καταλάβουν ότι είναι ανεπιθύμητες. Στο μέλλον, πρέπει να υπάρξουν τρόποι ώστε αυτές οι εξεγέρσεις να διατηρήσουν την δυναμικότητά τους για εκτεταμένες περιόδους. Ας ελπίσουμε ότι, τα επόμενα χρόνια, ο μαύρος δριμύς καπνός των υποδομών της κυριαρχίας θα γίνει πιο συχνό θέαμα στον ουρανό.

Το «Ευλογημένη Η Φλόγα» έχει μερικά χρόνια που βγήκε και η επανεξέτασή του στο σύγχρονο πλαίσιο θα ήταν ενδιαφέρουσα. Το παρόν δημοσίευμα δεν προορίζεται να είναι μια πλήρης κριτική και ανάλυση του «Ευλογημένη Η Φλόγα», απλώς έχει σκοπό να εμπλουτίσει ορισμένες συνδέσεις από το κείμενο με την τρέχουσα πραγματικότητα. Τούτου λεχθέντος, αυτό το δημοσίευμα δεν προσπαθεί να ελαχιστοποιήσει τις φρικαλεότητες του ολοκαυτώματος, ούτε να εξωραΐσει τις τρέχουσες συνθήκες που βιώνει ο μέσος άνθρωπος στον δυτικό κόσμο. Το ολοκαύτωμα ήταν μια πρωτόγνωρη σκληρότητα στην σύγχρονη εποχή λόγω της χρήσης προηγμένης βιομηχανικής τεχνολογίας για την ενορχήστρωση σχεδιασμένων μαζικών θανάτων. Ο συνεχιζόμενος ρατσισμός κατά των μαύρων και η

αποικιοκρατία που διαιωνίζονται από τις ΗΠΑ είναι έμπνευση για τις σκληρότητες του ολοκαυτώματος και αποτελούν αποκρουστικές φρικαλεότητες από μόνες τους. Το κείμενο δεν προορίζεται επίσης να είναι μια ολοκληρωμένη κριτική των ΗΠΑ, κάτι που θα χρειαζόταν ένα πολύ μεγαλύτερο κείμενο (δηλαδή μπορεί να λείπουν κάποια πράγματα). Για λόγους συντομίας, το λευκοκρατικό³ cis-ετεροπατριαρχικό σύστημα καταπίεσης που κυριαρχεί στις ΗΠΑ θα αναφέρεται ως «το σύστημα» σε αυτό το κείμενο, εκτός αν διακρίνεται διαφορετικά. Οι συνδέσεις εδώ που πρέπει να τονιστούν είναι η απελπισία των καταστάσεων και όχι η άμεση σύγκριση των βαναυσοτήτων.

Σύγχρονη αντιπολιτική και εξέγερση

Αντιμετωπίζοντας μια παγκόσμια πανδημία που δεν έμοιαζε με καμία άλλη τα τελευταία 100 χρόνια, οι δυνάμεις της κυριαρχίας ήταν αρχικά μπερδεμένες σχετικά με το τι να κάνουν το 2020. Σε μια προσπάθεια να σταματήσουν την διάδοση του COVID-19, πολλές πόλεις και κωμοπόλεις αρχικά σταμάτησαν να συλλαμβάνουν ανθρώπους για μικροαδικήματα σε μια προσπάθεια αποφυγής μαζικών θανάτων που θα μπορούσαν να προκύψουν από το στοίβαγμα απελπισμένων ανθρώπων σε φυλακές ακατάλληλες για τη σωστή εφαρμογή των πρωτοκόλλων πανδημίας. Υπήρξαν επίσης εκκλήσεις και δράση για ενεργή αποφυλάκιση ατόμων για την μείωση της πληθυσμιακής πυκνότητας στις φυλακές, και πάλι ως προσπάθεια εφαρμογής σωστών πρωτοκόλλων πανδημίας σε ένα ήδη υπερπλήρες σωφρονιστικό σύστημα. Δεν είναι σαφές πότε το σύστημα αποφάσισε να επιστρέψει στην άκαρδη κανονικότητα της σωφρονιστικής λειτουργίας, αλλά τα πρωτόκολλα πανδημίας δεν κράτησαν για πολύ. Στις 25 Μαΐου, ο αστυνομικός Derek Chauvin έπνιξε με χαρά τον George Floyd μέχρι θανάτου με το γόνατό του στη Μινεάπολη της Μινεσότας. Το κράτος δολοφόνησε για άλλη μια φορά ένα μαύρο άτομο, αυτήν την φορά η δικαιολογία ήταν ότι ο Floyd χρησιμοποίησε μια υποτιθέμενη ψεύτικη επιταγή 20 δολαρίων σε ένα παντοπωλείο. Σε ένα αποκορύφωμα απρόβλεπτης αντίδρασης, πανδημικού άγχους και καθαρής οργής απέναντι σε ένα σύστημα που συνεχίζει να επιδεικνύει την σκληρή αντιμαυρίλα του, η Μινεάπολη ξέσπασε σε ταραχές που κράτησαν μέρες. Μετά τη δολοφονία του George Floyd, άνθρωποι σε όλες τις ΗΠΑ συνέχισαν να παίρνουν εκδίκηση, εξαγριωμένοι με τις δολοφονίες των Ahmaud Arbery, Breonna Taylor και Rayshard Brooks, μεταξύ πολλών

3 ΣτΜ: Ως **λευκοκρατία** μεταφράζουμε κάποιες φορές τον αγγλικό όρο *white supremacy* αντί για την πιο συνηθισμένη μετάφραση *λευκή υπεροχή*, κυρίως όταν χρησιμοποιείται ως επίθετο (*white supremacist*) όπου πολλές φορές είναι δυσκολότερο να αποδοθεί στα ελληνικά με την συνηθισμένη μετάφραση, όπως στην προκειμένη περίπτωση.

άλλων. Φαινομενικά κάθε πόλη στις ΗΠΑ ξέσπασε σε τεράστιες ταραχές και λεηλασίες. Ξεχωρίζουν αρκετές στιγμές από αυτές τις ταραχές, η πιο σημαντική είναι ο εμπρησμός του 3ου αστυνομικού τμήματος της Μινεάπολης, αλλά και η πολιορκία των κεντρικών γραφείων του CNN από εξεγερμένους στην Ατλάντα και τα πλάνα από τα καμένα αυτοκίνητα της αστυνομίας στο δημαρχείο της Φιλαδέλφειας έρχονται αμέσως στο μυαλό. Αυτές οι εξεγέρσεις ήταν συνεχείς σε μεγάλο μέρος του δεύτερου εξαμήνου του 2020, με το Portland του Όρεγκον να ξεσηκώνεται για 100+ νύχτες, μια Αυτόνομη Ζώνη να δημιουργείται στο Σιάτλ, καθώς και μια στην Φιλαδέλφεια, με εξεγέρσεις στο Kenosha του Ουισκόνσιν, στο Σικάγο και στο Λάνκαστερ της Πενσιλβανίας καθώς η αστυνομία συνέχισε να δολοφονεί ανθρώπους. Οι πιο πρόσφατες ταραχές την στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο ήταν αυτές στην Φιλαδέλφεια και σε πόλεις σε ένδειξη αλληλεγγύης ενάντια στη δολοφονία του Walter Wallace Jr. από το αστυνομικό τμήμα της Φιλαδέλφειας.

Ένα εντυπωσιακό στοιχείο του πρόσφατου κύματος εξέγερσης ήταν ο αντιπολιτικός χαρακτήρας του. Ο κόσμος που βγήκε στους δρόμους πολεμώντας ενάντια στις δυνάμεις της κυριαρχίας δεν το έκανε υποστηρίζοντας κάποια πολιτική ιδεολογία ή πλατφόρμα, αλλά σε άρνηση μιας τέτοιας. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο κόσμος δεν είχε ο καθένας ατομικά κάποια πολιτική ιδεολογία, ωστόσο η συνεκτική δύναμη αυτών των εξεγέρσεων ήταν η καθαρή αρνητικότητα προς το σύνολο των ΗΠΑ από τους μαύρους που αγωνίζονταν κυριολεκτικά για την ζωή τους και εκείνους που είχαν συγγένεια με αυτόν τον αγώνα. Αυτή η αρνητικότητα είναι μια ενεργή δύναμη που επιδιώκει την απόλυτη καταστροφή του συστήματος, σε αντίθεση με μια θετικότητα που στοχεύει να αλλάξει το σύστημα (ή τουλάχιστον ελπίζει να το αλλάξει). Μέσα σε στιγμές ταραχών υπήρχαν μαζικές αναδιανομές πλούτου, άμεση μάχη με την αστυνομία, ακόμη και στιγμιαίες δυνατότητες απελευθέρωσης. Οι εξεγέρσεις δεν ήταν ένα σώμα με το οποίο το κράτος μπορούσε να διαπραγματευτεί, ήταν μια άμορφη συλλογική επίθεση, στην οποία το κράτος είχε 2 επιλογές, είτε να την συντρίψει με τεράστια δύναμη ή να κάνει απελπιστικά παραχωρήσεις στον κόσμο μέχρι να καταλαγιάσει η οργή. Δεν υπάρχουν επίσημες δηλώσεις για το τέλος μιας ταραχώδους στιγμής, στη μία περίπτωση η καταστροφή όλων όσων έχουμε γνωρίσει ακτινοβολεί στους δρόμους και την άλλη, η ζωή συνεχίζεται ανάμεσα σε σπασμένα γυαλιά, που λάμπουν στο φως του ήλιου σαν τις πρώτες χιονοπτώσεις του χειμώνα. Ανεκδοτικά, για να παραφράσουμε ένα κοινό μότο που ακουγόταν, «δοκιμάστηκαν καθιστικές διαμαρτυρίες, ειρηνικές διαδηλώσεις,μποϊκοτάζ, υποβολές αιτήσεων, νομοθεσία, εκπαίδευση, χρηματοδότηση, αλλά η αστυνομία συνεχίζει να σκοτώνει μαύρους στις ΗΠΑ χωρίς συνέπειες... τι επιλογές μένουν εκτός από τις ταραχές;» Μέσα σε αυτό το συναίσθημα υπάρχει η απογοητευτική πραγματικότητα ότι δεν υπάρχει ένα θετικό έργο που θα εμποδίσει τις Ηνωμένες Πολιτείες να δολοφονούν μαύρους, ή να λειτουργούν φυλακές ή να υποβάλλουν τους ανθρώπους στην

υπαρξιακή τιμωρία της φτώχειας. Αυτά τα συστήματα απαιτούν απόλυτη καταστροφή, τραβώντας τα από τη ρίζα για να μην μείνει κανένα απομεινάρι, για να τα λήξουμε.

Η δυναμική της αντιπολιτικής εξέγερσης φέρνει στο νου 2 εξεγέρσεις που επισημαίνονται στο «Ευλογημένη η φλόγα», αυτές του Σομπίμπουρ και της Τρεμπλίνκα. Ο Philip Bialowitz έγραψε για το Σομπίμπουρ: «... Βλέπω τα εργαλεία της σύγχρονης εποχής, τα τρένα, τις γραμμές συναρμολόγησης και τους κινητήρες αερίου να δολοφονούν αποτελεσματικά χιλιάδες ανθρώπους κάθε μέρα. Και όμως, πόσο νέο είναι πραγματικά αυτό; Τα πρωτόγονα μαστίγια που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί δεν διαφέρουν από αυτά που χρησιμοποιούσαν οι βάνουσοι αφέντες στους σκλάβους τους για χιλιάδες χρόνια». Αυτό το απόσπασμα είναι μια καλή επισκόπηση μιας βασικής ιδέας του παρόντος κειμένου, δηλαδή το πόσο συνυφασμένα είναι τα συστήματα με τα οποία αγωνιζόμαστε σήμερα με εκείνα στα οποία οφείλουν την βάνουση καταγωγή τους. Υπογραμμίζει επίσης την χρήση της πιο προηγμένης τεχνολογίας της βιομηχανικής εποχής ως εργαλείων κυριαρχίας που χρησιμοποιούνται μαζί με τα παλαιότερα εργαλεία κυριαρχίας. Η πλήρης γενεαλογία της κυριαρχίας έχει επεκτείνει μόνο την ικανότητά της για βία και επιτήρηση σε μια προσπάθεια μεγαλύτερου ελέγχου των ζωών μας όσο προχωρά ο καιρός.

Αυτό το κείμενο δεν θα αναφέρει πολλές λεπτομέρειες για τις ιδιαιτερότητες των εξεγέρσεων για λόγους συντομίας. Η εξέγερση του Σομπίμπουρ ήταν μια προσχεδιασμένη εξέγερση στην οποία συμμετείχαν περίπου 650 κρατούμενοι. 365 άνθρωποι προσπάθησαν να δραπετεύσουν, εκ των οποίων οι 185 έχασαν την ζωή τους είτε από πυρά είτε από νάρκες που περιέβαλλαν το στρατόπεδο. Όλοι όσοι έμειναν στο στρατόπεδο σκοτώθηκαν. Τις επόμενες 10 ημέρες, 107 απελευθερωμένοι κρατούμενοι συνελήφθησαν και δολοφονήθηκαν. Περίπου 40 με 60 άνθρωποι επέζησαν από το στρατόπεδο εξόντωσης Σομπίμπουρ και το τέλος του πολέμου. Μετά την εξέγερση, έφεραν Εβραίους σκλάβους από την Τρεμπλίνκα για να διαλύσουν το στρατόπεδο. Γκρέμισαν τα περισσότερα κτίρια και τα φύτεψαν με πεύκα. Οι Εβραίοι σκλάβοι στη συνέχεια πυροβολήθηκαν. Αυτό, ωστόσο, σήμανε το τέλος του στρατοπέδου εξόντωσης Σομπίμπουρ. Μια άλλη τέτοια εξέγερση ήταν αυτή στην Τρεμπλίνκα, όπου ο μέσος όρος ζωής ενός εργάτη ήταν 1 με 2 εβδομάδες. Η εξέγερση στην Τρεμπλίνκα ήταν επίσης προσχεδιασμένη. Οι κρατούμενοι είχαν αποκτήσει πρόσβαση στο οπλοστάσιο και είχαν εμπλακεί σε ένοπλη μάχη με τους επιτηρητές τους, ωστόσο αυτό συνέβη πρόωρα πριν προλάβουν να κοπούν οι τηλεφωνικές γραμμές και να μπορέσουν όλοι να οπλιστούν. Ο εμπρησμός ήταν η μέθοδος που επέλεξαν για την καταστροφή κτιρίων. Ο Ρίτσαρντ Γκλέιζερ, ένας δραπέτης που επέζησε του πολέμου, έγραψε για εκείνη τη νύχτα «Η πύρινη λάμψη που ξεχύθηκε πάνω από την Τρεμπλίνκα εκείνη τη νύχτα είχε διαφορετικό

χρώμα...από αυτό όλων των προηγούμενων νυχτών». Υπολογίζεται ότι διέφυγαν 150 με 600 αιχμάλωτοι, όπου τελικά 52 επέζησαν του πολέμου.

Στις περιπτώσεις των εξεγέρσεων του Σομπίμπουρ και της Τρεμπλίνκα, σχεδιάστηκαν και εκτελέστηκαν μυστικά. Αυτές οι πράξεις δεν ήταν πολιτικές πράξεις, ήταν πράξεις επιβίωσης. Ήταν μια παραδοχή ότι δεν υπήρχε ελπίδα για κάποιον σωτήρα, με ό,τι δυνατότητες είχαν οι κρατούμενοι, έπρεπε να αντεπιτεθούν για να είχαν οι ίδιοι ή οποιοσδήποτε άλλος από τα στρατόπεδα την ευκαιρία να επιβιώσουν, να διηγηθούν τις ιστορίες των φρικαλεοτήτων που είχαν βιώσει. Αυτές οι εξεγέρσεις ήταν άτακτες, δεν πραγματοποιήθηκαν από ειδικούς, πραγματοποιήθηκαν από ανθρώπους που έβλεπαν αυτές τις εξεγέρσεις ως τη μοναδική τους ευκαιρία για επιβίωση. Αν δεν επιβίωναν, τουλάχιστον θα έπαιρναν μαζί τους και μερικούς ναζιστές. Η αξιολόγηση της επιτυχίας αυτών των εξεγέρσεων είναι δύσκολη, πολλοί από τους εξεγερμένους, όπως και άλλοι, σκοτώθηκαν. Ωστόσο, το τέλος του Σομπίμπουρ ως στρατόπεδο εξόντωσης ήταν νίκη, όπως και κάθε ένας που δραπέτευσε και γνώρισε, έστω και στιγμιαία, την ελευθερία, και ακόμη περισσότερο όσοι επέζησαν μέχρι το τέλος του πολέμου. Αυτές οι εξεγέρσεις ήταν εφικτές μόνο επειδή κάποιοι ήταν αρκετά γενναίοι για να δράσουν μπροστά στην απελπισία ενάντια σε ένα απολύτως ειδικό σύστημα κυριαρχίας. Ο φλογερός νυχτερινός ουρανός πάνω από την Τρεμπλίνκα και η θέα του 3ου αστυνομικού τμήματος να καίγεται καταδεικνύουν την ομορφιά στην πιθανότητα, στην τόλμη της προσπάθειας για επιτυχία.

Τι κάνει την διαφορά μεταξύ της παθητικότητας της καθημερινότητας και των ενεργών εξεγέρσεων; Το «Ευλογημένη η φλόγα» μιλά για την μελέτη της Lauren Berlants σχετικά με την έννοια των «βάνουσων αισιοδοξιών», την ιδέα ότι οι άνθρωποι, ακόμη και όταν αντιμετωπίζουν αφάνταστες φρίκες, προτιμούν να ζουν υπό τον έλεγχο των «καλά» δομημένων επιλογών που τίθενται μπροστά τους, από κάποια λανθασμένη αίσθηση ελπίδας ότι τελικά ο προοδευτικός μύθος της ιστορίας θα πραγματοποιηθεί. Αυτό, για πολλούς, είναι ευκολότερο να το συλλάβουν από την ιδέα ότι μπορεί να χρειαστεί να είναι αυτοί οι ίδιοι που θα ενεργήσουν για να εκπληρώσουν τις επιθυμίες τους... και ότι μπορεί να αποτύχουν. Το να εξεγερθείς σε καταστάσεις όπως το ολοκαύτωμα ή ενόψει της αστυνομοκρατίας σημαίνει να αναγνωρίζεις την πραγματική σοβαρότητα της κατάστασης στην οποία βρίσκεσαι, να διαλύεις αυτές τις βάνουσες αισιοδοξίες και να κατανοείς ότι καμία δομή δεν θα σώσει ή θα προστατεύσει τους ανθρώπους γύρω σου και τις επιλογές που κάνεις. Η αποδοχή της σοβαρότητας μιας κατάστασης και η δράση σύμφωνα με αυτήν την σοβαρότητα επιτρέπει τη δυνατότητα απελευθέρωσης, έστω και στιγμιαία. Είναι σε αυτές τις στιγμές που είναι εμφανής η αυτοκυριαρχία ενός ατόμου, αν κάνουν αυτά που λένε.

Οι εξεγέρσεις στις ΗΠΑ του 2020 ήταν εξεγέρσεις που πολλαπλασιάστηκαν από μονάδες συγγένειας. Οι συγγένειες σε αυτές τις εξεγέρσεις συχνά δεν είναι πολιτικές (ωστόσο, σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να είναι), αλλά τις περισσότερες φορές φαίνεται να είναι βασισμένες στις σχέσεις και τους στόχους του κόσμου. Η συγγένεια σε αυτήν την περίπτωση είναι ένας απλός ορισμός της λέξης, δηλαδή το να μοιράζεσαι μια κοινή σκέψη με άλλους, είτε πρόκειται για στόχους, επιθυμίες, φιλία κ.λπ. Κάποιοι μπορεί να μαζεύονται με τους φίλους τους με την πρόθεση να δώσουν το παρόν, ή να κάνουν λεηλασίες, ή να συγκρουστούν με την αστυνομία, ή αυτό ή εκείνο, αυτά είναι προϋπάρχοντα δίκτυα συγγένειας που συμμετείχαν σε αυτές τις εξεγέρσεις. Άλλοι σχηματισμοί συγγένειας είναι αυτοί που προσανατολίζονται σε έναν στόχο και προκύπτουν στην στιγμή. Όταν οι άνθρωποι συγκρούονται με την αστυνομία για να τους απωθήσει από το μπλοκ, δεν κάνουν δημοκρατική έρευνα για όλους όσους είναι εκεί για να καθορίσουν ποιος συμφωνεί να πετάξει πέτρες ή όχι. Απλώς υπάρχουν άνθρωποι που ρίχνουν πέτρες, μαζί, σε στιγμιαία συγγένεια μεταξύ τους για να πετύχουν αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αυτό το προφανές σημείο λέγεται ότι υπονομεύει τις έννοιες της προπαρασκευασμένης ή ενορχηστρωμένης επίθεσης που κυριαρχούσε στην δημόσια συζήτηση, αυτοί οι σχηματισμοί συγγένειας δεν είναι προϊόν κάποιας μορφής οργανωμένης πολιτικής αναταραχής, αλλά προϋπάρχοντες σχηματισμοί σε μικρή κλίμακα που ενώνονται ελεύθερα και χωρίζονται ασυνάρτητα σε συγκεκριμένες στιγμές. Αυτές οι στιγμές αντιπροσώπευαν μερικές από τις πιο όμορφες αλληλεπιδράσεις των εξεγέρσεων, είτε ήταν άνθρωποι που έδιναν συγχαρητήρια σε αγνώστους που χτύπησαν αστυνομικούς στο κεφάλι με κομμάτια τσιμέντου, άνθρωποι που μοιράζονταν πέτρες με αγνώστους, αγνώστοι που έπαιζαν μαζί τον ρόλο του φαρμακείου, σπάζοντας τζάμια για να μπουν σε κατάσταση, αδειάζοντας ένα ολόκληρο κατάστημα στο πεζοδρόμιο ή ενημερώνοντας τους ανθρώπους ποια καταστήματα ήταν ανοιχτά, ώστε να μπορούν να έρθουν εκεί με τροχόσπιτα. Αυτές οι στιγμιαίες συγγένειες όχι μόνο δίνουν οξυγόνο στην φωτιά της εξέγερσης, αλλά αυτοί οι σχηματισμοί χτίζουν μια κοινοτική γνώση της εξέγερσης στους δρόμους που είναι άθραυστη από την διείσδυση.

Ο αντιπολιτικός χαρακτήρας αυτών των εξεγέρσεων αναδεικνύεται από την ρητή έλλειψη αιτημάτων ή εκκλήσεων στην εξουσία. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα άτομα εντός των εξεγέρσεων δεν προσπαθούν να διαπραγματευτούν ή να κάνουν αιτήματα κακοπροαίρετα, αλλά τελικά το κράτος δεν μπορεί να διαπραγματευτεί με το χάος. Το χάος της εξέγερσης είναι αυτό που δίνει δύναμη στις επιθυμίες μας. Οι ταυτόχρονες ασύμμετρες επιθέσεις στο σύστημα που αποτελούν την εξέγερση υπονομεύουν μια κεντρική αρχή λειτουργίας του κράτους στην διατήρηση της τάξης του συστήματος, αυτή του συγκεντρωτισμού των πόρων και της δύναμης που επιτρέπουν την διατήρηση της ψευδαίσθησης της ασφάλειας του κράτους. Όπως έχει δηλώσει η ίδια η αστυνομία σε πολλές πόλεις, μπορεί να χειριστεί μια διαμαρτυρία 10.000 ατόμων, αλλά όχι 10 διαμαρτυρίες 10.000 ατόμων. Έτσι, η εξέγερση δεν είναι κάποια απολιτική επιθυμία καταστροφής για χάρη της καταστροφής, αλλά μια στρατηγική εκδήλωση του γεγονότος ότι η απόλυτη καταστροφή είναι η πιο ουσιαστική απάντηση που μπορεί να επιδειχθεί ενάντια σε όλα τα συστήματα κυριαρχίας. Για να παραφράσουμε τον Μπακούνιν, «η καταστροφή είναι ένα δημιουργικό πάθος», μέσα στο

κενό ενός λευκού καμβά μπορεί κανείς να φανταστεί άπειρες δυνατότητες. Τα λάγκερ δεν απελευθερώθηκαν με μεταρρυθμίσεις, επικλήσεις στην ανθρωπιά των SS, αιτήματα, ειρηνικές διαμαρτυρίες. Απελευθερώθηκαν από ανθρώπους αφοσιωμένους στην καταστροφή του ναζιστικού καθεστώτος. Υπάρχουν πολλές συγκρίσεις σχετικά με την ομοιότητα της κυβέρνησης των ΗΠΑ με το ναζιστικό καθεστώς με τον τρόπο που δολοφονεί και φυλακίζει όσους θεωρούνται ανεπιθύμητοι από την υποκείμενη εθνική φιλοσοφία. Αυτό που κάνουν οι άνθρωποι τώρα είναι ακριβώς αυτό που θα έκαναν στη δεκαετία του 1930 και του '40. Οι φιλελεύθερες φωνές που υποστηρίζουν την αποχρηματοδότηση, περισσότερη χρηματοδότηση, περισσότερη εκπαίδευση κ.λπ. έχουν καταφέρει να αφομοιώσουν μηνύματα γύρω από τον πιο ειρηνικό χώρο στις παρυφές των εξεγέρσεων, αλλά αυτές οι φωνές δεν ήταν οι κυρίαρχες φωνές, απλώς αυτές στις οποίες δόθηκε περισσότερη μένιστρημ προσοχή. Οι προσπάθειες αφομοίωσης δεν τερμάτισαν τις ταραχές, αλλά έγιναν πιο δυνατές φωνές όταν οι ταραχές άρχισαν να εξαντλούνται. Πώς μπορούν οι ασπόνδυλες εκκλήσεις για μεταρρυθμίσεις να συναγωνιστούν την εικόνα του 3ου αστυνομικού τμήματος να καίγεται ολοσχερώς; Πώς το αφομοιώνει κανείς αυτό; Αυτό είναι το νόημα μιας αποκεντρωμένης αντιπολιτικής εξέγερσης... δεν γίνεται κάτι τέτοιο. Όσο και να προσπαθήσουν, δεν μπορεί κανείς λογικά να εργαστεί εντός του συστήματος για να κάψει κάθε αστυνομικό τμήμα και να λεηλατήσει κάθε στόχο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έχει καταβληθεί τόση προσπάθεια για snitch jacketing⁴, αλλοποίηση⁵, και ηθικολογία σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο συμμετέχουν οι άνθρωποι σε αυτές τις εξεγέρσεις. Η πυρπόληση του 3ου αστυνομικού τμήματος, ο πλέον τελετουργικός εμπρησμός των αστυνομικών αυτοκινήτων, αυτά είναι σύμβολα στην συλλογική μας συνείδηση που οι αφομοιωτικές δυνάμεις δεν μπορούν ποτέ να αφαιρέσουν. Αυτά είναι ελπιδοφόρα σύμβολα, όχι γιατί θα βοηθήσουν στην πρόοδο της κοινωνίας προς κάτι καλύτερο, αλλά γιατί στον δριμύ μαύρο καπνό αυτών των πράξεων συμβολικής καταστροφής επιδεικνύεται η απελευθερωτική δυνατότητα. Τίποτα δεν εμποδίζει κάθε αστυνομικό τμήμα να γίνει σαν το 3ο από την συλλογική μας επιθυμία να το κάνουμε.

4 ΣτΜ: Snitch jacketing στην Αμερικανική σλανγκ σημαίνει την τακτική του να δημιουργείς υποψίες γύρω από ένα άτομο ότι είναι ρουφιάνος / ασφαλίτης ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι. Χρησιμοποιείται από μυστικούς πράκτορες του FBI και άλλων υπηρεσιών. Ήταν ιδιαίτερα αποτελεσματική εναντίον των Μαύρων Πανθήρων και του Αμερικανικού Ινδιάνικου Κινήματος, δημιουργώντας εσωτερικές διαμάχες που κάποιες φορές κατέληξαν και σε δολοφονίες.

5 ΣτΜ: Νεολογισμός του ψυχολογικού όρου othering, για τον οποίο δεν υπάρχει επίσημη μετάφραση στα ελληνικά. Άλλες λέξεις που έχουν προταθεί είναι *ετεροποίηση* και *κατασκευή του Άλλου*. Η αλλοποίηση είναι η δημιουργία τεχνητών διαχωριστικών γραμμών, κατηγοριοποιώντας άτομα ή ολόκληρες ομάδες ως «διαφορετικές από μας».

Φόβος και συλλογική τιμωρία

Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα σύνδεση μεταξύ της συλλογικής τιμωρίας που βιώθηκε στα λάγκερ και της συλλογικής τιμωρίας για την οποία προειδοποιεί η σύγχρονη αριστερή κριτική των «τυχοδιωκτών» και των «προβοκατόρων» που χρησιμοποιείται για να απεικονίσει τους εξεγερμένους που κλιμακώνουν την δράση τους ως ξένους σε ένα κίνημα ή στους συλλογικούς στόχους. Η ουσία αυτής της κριτικής είναι ότι κάποιος θα προκαλέσει κακό στους άλλους αν αποφασίσει να εξεγερθεί πολύ «επιθετικά». Αυτό το συμπέρασμα, δεν είναι μόνο αφελές από την πλευρά αυτών που ασκούν την κριτική, αλλά δεν προέρχεται επίσης από μία θέση τακτικής κατανόησης ή πραγματικής πείρας, είναι μια αντίδραση φόβου. Το επιχείρημα της «συλλογικής τιμωρίας» ως συνέπεια των «προβοκατόρων» να είναι «τυχοδιώκτες» είναι γενικά ένα επιζήμιο επιχείρημα, στην καλύτερη περίπτωση, αφαιρώντας την εξουσία από όσους είναι αρκετά θαρραλέοι ώστε να αντιμετωπίσουν άμεσα τις κυρίαρχες δυνάμεις που στέκονται εμπόδιο στη συλλογική απελευθέρωση. Εκείνοι που κάνουν αυτή την κριτική αποφεύγουν τη ριζοσπαστική αλληλεγγύη για να δεθούν σε έναν γόρδιο δεσμό ψευδοριζοσπαστισμού υποστηρίζοντας την κυριαρχία. Δεν υπάρχει τίποτα κακό στο να νιώθεις φόβο, ωστόσο αυτή είναι μια προσωπική αντίδραση που πρέπει να αντιμετωπίσει κάποιος με τον εαυτό του και όχι να προβάλλει τους φόβους του στους άλλους. Δεν είναι μόνο μια προβολή φόβου και μια αποτυχία αλληλεγγύης, αλλά παίζει το ιστορικά ρατσιστικό τροπάριο του «προβοκάτορα», καθώς και την προνομιακή αντίληψη ότι η αστυνομία δεν θα βλάψει τον κόσμο αν αυτός δεν κάνει κάτι «λάθος»... Και οι δύο αυτές ιδέες ενστικτώδους αντίδρασης είναι γελοίες. Η προβοκατορολογία χρησιμοποιήθηκε για να αποδυναμώσει και να απονομιμοποιήσει την οργανική αντίσταση των μαύρων στις νότιες ΗΠΑ την δεκαετία του '60, ρίχνοντας την ευθύνη σε λευκούς ριζοσπάστες του βορρά που και καλά υποκινούν και ωθούν διαμαρτυρίες. Το λάθος αυτής της έννοιας δεν χρειάζεται να εξηγηθεί, ωστόσο, το πρόβλημα με τη διαίωση αυτής της έννοιας είναι το ξέγραμμά των ανθρώπων που εξεγείρονται σε οποιαδήποτε περίπτωση. Είτε πρόκειται για αυθόρμητη εξέγερση για τη δολοφονία ενός άλλου μαύρου από την αστυνομία, είτε για μια προγραμματισμένη στοχευμένη επίθεση ή για μια πιο θορυβώδη διάλυση μιας «ειρηνικής» πορείας, αυτή η έννοια τσουβαλιάζει και ξεγράφει τους ανθρώπους που συμμετέχουν στην αντίσταση λόγω υποθέσεων που γίνονται για να διαιωνίσουν το στερεότυπο του «προβοκάτορα». Το στερεότυπο του «τυχοδιώκτη» είναι παρόμοιο, αλλά χρησιμοποιείται συνήθως από τους κομμουνιστές για να ασκήσει κριτική στην αναρχική δράση από μία πατερναλιστική θέση και από την έλλειψη ελέγχου που έχουν σε μια κατάσταση,

διαχωρίζοντας τους εξεγερμένους σε «καλούς» και «κακούς» και τσουβαλιάζοντας και τις δύο κατηγορίες. Και πάλι, το γιατί είναι λάθος το «η αστυνομία δεν θα μας βλάψει αν δεν είμαστε κακοί» δεν θα έπρεπε να χρειάζεται εξήγηση, αλλά είναι κάτι που διαιωνίζεται ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ στις διαμαρτυρίες κατά της αστυνομικής βίας. Η αστυνομία μπορεί να ενεργεί όσο σκληρά επιθυμεί και να δολοφονεί ανθρώπους σχεδόν ατιμώρητα, δεν χρειάζεται δικαιολογία για να χρησιμοποιήσει βία, όλη της η ύπαρξη είναι η διαιώνιση της βίας.

Ενώ σε επιφανειακό επίπεδο η συλλογική τιμωρία μπορεί να φαίνεται ως αιτία για ρίξιμο ευθυνών, συγκρίνοντας με τα λάγκερ, οι ναζί υπέβαλλαν όσους βρίσκονταν στα στρατόπεδα σε κάθε είδους φρικαλεότητες και βασανιστήρια. Ενώ κάποιος μπορεί να επιρρίψει την ευθύνη στους εξεγερμένους λόγω της αντιληπτής δυναμικής δράσης/συνέπειας μεταξύ συλλογικής τιμωρίας και εξέγερσης, πρόκειται για μια τόσο αντιδραστική όσο και απλουστευτική άποψη. Παραμελεί να λάβει υπόψη την υλική πραγματικότητα που αντιμετώπιζαν οι άνθρωποι στα στρατόπεδα. Κατά την είσοδό τους, όσα άτομα θεωρούνταν ακατάλληλα για εργασία εξοντώνονταν συστηματικά χρησιμοποιώντας την αιχμή της σύγχρονης βιομηχανικής τεχνολογίας. Όσοι έμειναν ζωντανοί άκουγαν μόνο ψιθύρους για το τι συνέβη στα ντουζ, αλλά καθώς έσκαβαν ομαδικούς τάφους, κοσκίνιζαν σε σωρούς δοντιών για πολύτιμα μέταλλα και μάζευαν ανθρώπινες τρίχες για να γεμίσουν μαξιλάρια, ήξεραν τι τους επιφύλασσε. Δεν υπήρχαν ψευδαισθήσεις, ούτε λόγος να πιστεύουμε ότι θα ξέφευγαν από την καθολική πραγματικότητα που ήταν η κόλαση της ζωής των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Ποτέ δεν ήξεραν αν θα επιζούσαν ή όχι για άλλη μια μέρα, πόσο μάλλον αν θα ξαναέβλεπαν τους φίλους και την οικογένειά τους. Ο εκλαμβανόμενος ως απόλυτος έλεγχος των ναζί και η βαρβαρότητα που επέδειξαν προς τους υποδουλωμένους είχε σχεδιαστεί για να τους κάνει να χάσουν κάθε ελπίδα και να τους αποπροσωποποιήσουν, σε πολλές περιπτώσεις το κατάφερε. Με την απώλεια της ελπίδας, ωστόσο, πολλοί ανακάλυψαν μια ελευθερία. Αν ήταν τελείως μα τελείως ξοφλημένοι, δεν υπήρχε διαφυγή από τα στρατόπεδα θανάτου, η μόνη βεβαιότητα ήταν η δυστυχία και ο πόνος, γιατί να μην εξεγερθούν, αν όχι για την απλή ικανοποίηση να βλέπουν το βλέμμα ενός ναζιστή να κοιτά το τελευταίο ψήγμα ελεύθερης βούλησης των φυλακισμένων να ενσαρκώνεται ως αγνή εχθρότητα προς τους καταπιεστές τους.

Για όσους από εμάς ζούμε στη σκιά της αποικιοκρατίας και του κεφαλαίου, η ψευδαίσθηση της ασφάλειας για κάποιους βασίζεται στη θεσμική κυριαρχία και τον μαζικό θάνατο άλλων. Η χρήση εξαιρετικής βίας για τη διατήρηση αυτής της ψευδαίσθησης είναι ενσωματωμένη στη φιλοσοφία του πολιτισμού. Η υποταγή που επιδιώκει η βίαιη καταπίεση είναι ένα κοινό στοιχείο μεταξύ των καθεστώτων κυριαρχίας. Ένα ιδιαίτερα εντυπωσιακό ανέκδοτο που το αποδεικνύει αυτό προέρχεται από τον Elie Wiesel, έναν επιζώντα του Μπούχενβαλντ και του

Άουσβιτς. Στο Μπούχενβαλντ, ο Elie άκουσε τον πατέρα του να ξυλοκοπείται μέχρι θανάτου από τους ναζί, ενώ ο πατέρας του φώναζε για αυτόν. Ο Elie δεν μπόρεσε να ξεστομίσει λέξη, αλλιώς θα είχε την ίδια μοίρα. Αυτό φέρνει στο μυαλό πολλούς, κυρίως μαύρους, που οι ΗΠΑ έχουν δει να δολοφονούνται από την αστυνομία, φωνάζοντας για τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Η βαναυσότητα όσων μπορούν να το κάνουν αυτό δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Αυτή η βαναυσότητα έχει σκοπό να καλλιεργήσει μια επιθυμητή αντίδραση στους πληθυσμούς... τον φόβο. Αυτές οι βαναυσότητες έχουν σχεδιαστεί σε συστήματα τέτοια που η αντίσταση στην κυρίαρχη τάξη προκαλεί μια αντίδραση φόβου σε έναν κυριαρχούμενο πληθυσμό. Ωστόσο, με ρητό σχεδιασμό, αυτές οι βαναυσότητες δεν περιορίζονται μόνο σε εκείνους που αντιστέκονται ενεργά στα κυρίαρχα συστήματα, κατευθύνονται επίσης και σε εκείνους των οποίων η ίδια η ύπαρξη είχε αποκλειστεί ρητά από τα οφέλη της λευκής πολιτισμένης κοινωνίας μέσω των μύθων πάνω στους οποίους αυτή οικοδομείται. Αυτό είναι εμφανές μέσω των δολοφονιών του Tamir Rice, ενός 12χρονου παιδιού που δολοφονήθηκε νόμιμα από την αστυνομία επειδή έπαιζε σε ένα πάρκο ή της Breonna Taylor που δολοφονήθηκε νόμιμα από την αστυνομία σε μια αποτυχημένη έφοδο, ενώ κοιμόταν, το μόνο έγκλημα⁶ που διαπράχθηκε από τους δολοφόνους της ήταν μια αδέσποτη σφαίρα στον τοίχο που έθεσε σε κίνδυνο τους γείτονές της. Ο σχεδιασμός των νόμων των ΗΠΑ δικαιολογούσε αυτές τις δολοφονίες επειδή ο ρατσισμός κατά των μαύρων είναι θεμελιώδης για αυτούς, δεν είναι ανωμαλίες στο νόμο, έτσι ακριβώς προορίζεται να λειτουργεί ο νόμος. Πολλοί ζουν με την υπόθεση ότι αν συμμορφώνονται, ότι αν υπακούν στους νόμους των ΗΠΑ, μπορούν να αποφύγουν αυτές τις βαναυσότητες. Για τους μαύρους στις ΗΠΑ, αυτό απλά δεν είναι επιλογή, το αποδεικνύουν οι δολοφονίες του Tamir και της Breonna, μεταξύ πολλών άλλων. Πρέπει να σημειωθεί ότι η καθιερωμένη βαναυσότητα που βασιζέται στις ΗΠΑ μπορεί να ασκηθεί εναντίον οποιουδήποτε του οποίου η ύπαρξη ή οι ενέργειες αποκλίνουν από αυτές που κωδικοποιούν οι κανόνες της λευκής ευπρέπειας. Αυτό αποδεικνύεται με τον τρόπο που οι υπέρμαχοι της λευκής υπεροχής μπορούν να δολοφονήσουν εξεγερμένους στο δρόμο και να γλιτώσουν με τη ζωή τους. Η αντίσταση στην λευκή υπεροχή και την αποικιοκρατική εξουσία είναι πάντα ζήτημα ζωής ή θανάτου. Οι παρακρατικοί λευκοκράτες δολοφόνοι είναι λειτουργοί της φιλοσοφίας των ΗΠΑ και δεν αποκλίνουν από αυτήν. Τις περισσότερες φορές συλλαμβάνονται ειρηνικά από την αστυνομία, με ένα σωρό πυρομαχικά στην κατοχή τους, ενώ τα δικά τους όπλα είναι ακόμα δεμένα πάνω τους. Μέχρι και που τους πηγαίνουν στο Burger King στον δρόμο για τη φυλακή ή μπορούν να πάνε να καταβάλουν εγγύηση 2 εκατομμυρίων δολαρίων λόγω της σύσσωμης υποστήριξης από τις δυνάμεις της λευκής υπεροχής. Η αστυνομία και αυτοί οι δολοφόνοι είναι δύο πλευρές της ίδιας ιδεολογίας, δεν είναι αντίπαλοι, και έτσι οι

6 Αυτό που εννοείται ως «έγκλημα» εδώ είναι το έγκλημα όπως ορίζεται από τον νόμο

βαναυσότητες του συστήματος δεν ασκούνται εναντίον τους. Ενώ ο φόβος αυτών των δυνάμεων είναι κατανοητός, η αντίσταση στο σύστημα είναι ένα επείγον ζήτημα και αυτός ο φόβος δεν πρέπει να είναι λόγος δισταγμού και αδράνειας, αλλά διαισθητικός σχεδιασμός με τους τρόπους που αντιστέκεται κανείς. Αν μη τι άλλο, είναι θαρραλέο να αντιστεκόμαστε ενεργά στους θεσμούς βίας που διέπουν τις ζωές μας, η γενεαλογία της βίας που υποστηρίζει την κυριαρχία δεν θα καταρριφθεί από θετική ενέργεια και καλές προθέσεις.

Επαναλαμβάνοντας την έμπνευση που πήρε ο Χίτλερ από τις ΗΠΑ, τα λάγκερ σχεδιάστηκαν ρητά για να «συντρίψουν την ικανότητα των αντιπάλων να αντιστέκονται», όπου οι Εβραίοι έγιναν πειραματόζωα για να δημιουργήσουν μια στείρα φυλή ζωωδών πλασμάτων αποκλειστικά προσαρμοσμένα για εργασία. Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα, ενσαρκώθηκε μια αυθόρμητη εξέγερση στο Sachsenhausen από Εβραίους κομμουνιστές που πήραν χαμπάρι την επικείμενη μεταφορά τους στους θαλάμους αερίων. Έκαναν έκκληση στους κομμουνιστές ηγέτες μιας αντιστασιακής οργάνωσης για σχέδιο ανοιχτής εξέγερσης και για όπλα. Οι κομμουνιστές, επικαλούμενοι τον φόβο της συλλογικής τιμωρίας, άφησαν τους υποτίθεται συντρόφους τους να αντεπιτεθούν μόνοι τους, πεθαίνοντας με άδεια χέρια, χτυπώντας τους ναζί με ό,τι είχαν, με τις γυμνές γροθιές τους. Ξανά και ξανά εμφανίζεται αυτό το αφήγημα με απελπισμένους ανθρώπους που στρέφονται σε άλλους που διακηρύσσουν ότι είναι σύντροφοί τους, αλλά αντιμετωπίζονται τελικά με ανησυχία και φόβο. Ένα άλλο παράδειγμα από το Άουσβιτς, όπου ένα απόσπασμα αποτελούμενο ως επί το πλείστον από Εβραίους που διαχειρίζονταν τα κρεματόρια, οι Sonderkommando, παρακινήθηκαν σε δράση από τη συνεχιζόμενη εκκαθάριση των Ούγγρων Εβραίων. Τους ήταν γνωστό επίσης ότι το απόσπασμά τους ανατρεπόταν συχνά. Οι Sonderkommando προσέγγισαν την αντιστασιακή οργάνωση, την Ομάδα Μάχης, σχετικά με τον σχεδιασμό μιας εξέγερσης, αλλά σε μια συνηθισμένη επίπληξη αντιμετωπίστηκαν με απροθυμία και είπαν ότι «δεν ήταν ώριμη η ώρα για εξέγερση». Η απροθυμία ίσως να οφειλόταν στο γεγονός ότι η Ομάδα Μάχης δεν διέτρεχε κανέναν άμεσο κίνδυνο. Οι Sonderkommando κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι στάθηκαν μόνοι τους, και παρόλο που η Ομάδα Μάχης δεν παρείχε όπλα, τους παρείχαν μικρή ποσότητα εκρηκτικών. Την ημέρα της εξέγερσης, οι Sonderkommando επιτέθηκαν στους επιτηρητές των SS στο Κρεματόριο IV χρησιμοποιώντας σφυριά, τσεκούρια, πέτρες και χειροποίητες χειροβομβίδες. Τελικά, ανατίναξαν ένα κρεματόριο. Το κρεματόριο II δέχθηκε επίσης επίθεση, ένας φρουρός ρίχτηκε σε έναν φούρνο, το κτίριο άναψε φωτιά και άνδρες των SS δέχθηκαν επίθεση. Μπόρεσαν επίσης να ξεφύγουν στιγμιαία από το στρατόπεδο. Τελικά, όλοι όσοι συμμετείχαν στην εξέγερση εκτελέστηκαν, καθώς και 200 επιπλέον άτομα που κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε κάποιο βαθμό. Αυτή η ενέργεια έγινε κοντά στο τέλος του πολέμου, επομένως το τελικό αποτέλεσμα αυτής της εξέγερσης δεν μπορεί πραγματικά να μετρηθεί, αλλά ήταν

σίγουρα πιο αποτελεσματικό από την προετοιμασία για μια εξέγερση που δεν θα ερχόταν ποτέ, όπως έκανε η Ομάδα Μάχης. Οι περιπτώσεις εξέγερσης στο Sachsenhausen και στο Άουσβιτς καταδεικνύουν τις διαφορές αυτών που μιλούν και εκείνων που ενεργούν, και τις δυνατότητες που βρίσκονται μέσα στη δράση.

Εφαρμόζοντας αυτήν την κριτική συλλογικής τιμωρίας στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης που είναι οι φυλακές, οι οποίες αποτελούν συνέχεια της σκλαβιάς που ενέπνευσε τον Χίτλερ, είναι περίεργο που η κριτική του τυχοδιωκτισμού / της συλλογικής τιμωρίας δεν κατευθύνεται συνήθως σε όσους εξεγείρονται στις φυλακές. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι κρατούμενοι σήμερα αντιμετωπίζουν παρόμοιες συνθήκες με εκείνες στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αυτό θα ήταν το συμπέρασμα αντιλαμβανόμενοι την εξέγερση στη φυλακή με την ίδια λογική. Μετά από μια μεγάλης κλίμακας εξέγερση στις φυλακές, σίγουρα η συλλογική τιμωρία είναι αναμενόμενη. Οι εξεγερμένοι, που το γνωρίζουν αυτό και έχουν σταθμίσει αυτήν την πραγματικότητα, εξακολουθούν να επιλέγουν να εξεγερθούν. Συνειδητοποιούν ότι οι ενέργειες που θα κάνουν θα έχουν συνέπειες, αλλά βλέπουν τη δράση ως την πιο ουσιαστική απάντηση στην κατάστασή τους. Θεωρούνται αυτές οι εξεγέρσεις σαν κάτι διαφορετικό από τις εξεγέρσεις που γίνονται στον έξω κόσμο; Παραμελούνται από τους ανθρώπους που συνήθως κάνουν αυτήν την κριτική περί τυχοδιωκτισμού / συλλογικής τιμωρίας;

Ορθογώνια μέλλοντα του παρόντος

Οι θετικές ψευδαισθήσεις του μέλλοντος συνεχίζουν να αποτελούν εμπόδιο στην απελευθέρωση. Ο μύθος ότι όσο προχωρά ο γραμμικός χρόνος, η κοινωνία προοδεύει γίνοντας δικαιότερη, με ευκολότερη διαβίωση, δηλαδή καλύτερη, είναι διάχυτος τόσο στην ευρύτερη κοινωνία όσο και στην ουτοπική αριστερή σκέψη. Μέσα σε αυτή την αντίληψη βρίσκεται μια αίσθηση ελπίδας που παρακινεί τις οργανώσεις να καπελώσουν μια συγκέντρωση ή τον αριστερό να ψηφίσουν υπέρ των Δημοκρατικών, η ιδέα ότι θα είναι στη σωστή πλευρά της ιστορίας σε ένα μέλλον που τελικά θα πραγματοποιηθεί. Η απόρριψη αυτού του μέλλοντος είναι παρούσα σε πολλές σύγχρονες αναρχικές κριτικές και καλέσματα για δράση. Η ιδέα ότι τίποτα δεν είναι εγγυημένο και ότι ο μόνος φαινομενικός χρόνος που κάποιος έχει την ικανότητα να δράσει είναι το τώρα είναι μια ιδέα που έχει δύναμη να εμπνεύσει τους ανθρώπους να δράσουν. Στο «Ευλογημένη Η Φλόγα», ο συγγραφέας θίγει την απροθυμία των υπόγειων κομμουνιστικών οργανώσεων να δράσουν στα στρατόπεδα λέγοντας ότι επικεντρώθηκαν σε «πολιτικές φαντασιώσεις και σχεδιασμό μελλοντικών

κυβερνήσεων», ενώ εκείνοι που έδρασαν σε αυθόρμητες ή «ανώριμες» εξεγέρσεις επικεντρώθηκαν στο να «σώσουν ζωές και να οργανώσουν αντίσταση». Η υπόθεση για δράση στο τώρα μπορεί να συνοψιστεί στη φράση «δεν χρειάζεται να ξέρεις τι συμβαίνει αύριο για να καταστρέψεις ένα σήμερα που σε κάνει να αιμορραγείς». Εδώ βρίσκεται η σύγκρουση μεταξύ των πολιτικών θέσεων και της πάλης ενάντια στο σύστημα του πολιτισμού, η πολιτική στο σύνολό της είναι ένα θετικό έργο, οικοδομεί και σχεδιάζει για ένα μέλλον μέσα σε κάποια ανθρωποκεντρική δομή που υπάρχει ή ελπίζει κανείς να υπάρξει. Ένα πιο αρνητικό έργο αποδέχεται το ανεξέλεγκτο του μέλλοντος, παραμερίζοντας αυτή την ιδέα. Στην εξέγερση, ο μόνος χρόνος που υπάρχει είναι ο απελευθερωτικός χώρος του τώρα. Το ερώτημα που προκύπτει είναι πώς ενεργεί κανείς για να απελευθερωθεί με αμεσότητα; Στην στιγμή της εξέγερσης ο χρόνος ταυτόχρονα και παύει και κινείται ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα την ώρα, κάθε στιγμή είναι μια ολόκληρη ζωή, ενώ είναι επίσης πολύτιμη στην ανάγκη για άμεση δράση. Μέσα σε αυτές τις στιγμές κρύβεται η ικανότητα να προκαλούμε ρήξεις στην ίδιο την μελλοντικότητα, δηλαδή στην μελλοντικότητα εκείνη που δεν εγγυάται από το status quo. Τα φαινομενικώς αποτελεσματικότερα μέσα για την καταπολέμηση αυτού του μέλλοντος είναι οι πλήρεις ρήξεις που παρατηρούνται σε γενικευμένες εξεγέρσεις. Υπό αυτές τις συνθήκες, το οικονομικό μέλλον δέχεται επίθεση από λεηλασίες και μαζική αναδιανομή αγαθών και χρημάτων. Το μέλλον του αστυνομικού κράτους πλήττεται μέσω της αποκεντρωμένης σύγκρουσης με την αστυνομία και του πέπλου ελέγχου που πιθανώς έχει στις κοινωνικές καταστάσεις. Η αστυνομία επειδή είναι μια υλική ενσάρκωση του νόμου, η επίθεση εναντίον της αποτελεί επίθεση κατά της ίδιας της νομιμότητας και κατά συνέπεια της μελλοντικότητας του κράτους.

Τα συστήματα καταστολής λειτουργούν έτσι ώστε να κινητοποιούνται για να προστατεύσουν το μέλλον που επιθυμούν οι κυβερνώντες. Είτε πρόκειται για ένα μέλλον που κυριαρχείται από μια άρια φυλή σε βάρος των «ανεπιθύμητων» είτε για τον ιδεολογικό πρόγονο αυτού στο αποικιοκρατικό σύστημα της λευκής υπεροχής των ΗΠΑ. Προς υπεράσπιση αυτού του μέλλοντος, ολόκληρη η γενεαλογία της βίας πάνω στην οποία χτίζονται αυτά τα συστήματα θα χρησιμοποιηθεί εναντίον όσων επιθυμούν να την αρνηθούν. Γι' αυτό η πιο επιθυμητή φαντασία είναι αυτή του θετικού έργου, στο οποίο οι άνθρωποι σχεδιάζουν ένα διαφορετικό μέλλον μέσα στο πλαίσιο της ύπαρξης στον ίδιο γραμμικό χρόνο με το τρέχον σύστημα. Όπως δηλώνει η μαρξιστική θεολογία, η εξέλιξη της κοινωνίας παραγωγής γίνεται από τις πρωτόγονες μορφές, στην φεουδαρχία, στον καπιταλισμό, μετά στον σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Η πολιτική θέση δεν απαιτεί να βρίσκεται κανείς σε πόλεμο με το υπάρχον, απαιτεί μόνο να επιθυμεί να το συντηρήσει και να το μεταρρυθμίσει. Τα θετικά έργα απευθύνονται στην πολιτική αξιοπρέπειας που διατηρείται από το status quo προκειμένου να πάρουν μια θέση εναντίωσης στο σύστημα που παρουσιάζει μια ψευδαίσθηση επιλογής στο

θέμα. Οι άνθρωποι συμμετέχουν σε θετικά έργα για να κάνουν το status quo πιο βιώσιμο, όχι για να καταστρέψουν το status quo. Όπως αναφέρεται στο «Ευλογημένη η φλόγα», υπάρχει μία «μαγνητική ώθηση να προσδιοριστούμε θετικά στην κοινωνία», το κείμενο δίνει τα παραδείγματα του Food Not Bombs⁷, της μουσικής και της κοινοτικής οργάνωσης ως παραδείγματα θετικών έργων που παίζουν στην πολιτική αξιοπρέπειας με τους όρους του status quo. Μέσα σε αυτόν τον θετικό προσδιορισμό κάποιου στο πλαίσιο του να είναι επίσης ενάντια στην κυριαρχία, παίζει κανείς στο σύστημα ηθικής που ορίζεται από το ίδιο το σύστημα. Το Food Not Bombs, για παράδειγμα, δικαιολογεί τον αναρχισμό του λέγοντας κάτι παρόμοιο με το «οι αναρχικοί δεν θέλουν απλώς να καταστρέψουν, δίνουμε φαγητό στους πεινασμένους, είμαστε καλοί άνθρωποι». Αυτό παίζει ρόλο στην ανάγκη να δικαιολογηθεί ο αναρχισμός στο πλαίσιο της κυρίαρχης ηθικής «καλοσύνης» και με αυτόν τον τρόπο αποδυναμώνει μια αναρχική πρακτική αλληλοβοήθειας μέσω μιας διανομής φαγητού που μοιάζει περισσότερο με φιλανθρωπία παρά με την αλληλοβοήθεια που προσπαθεί να είναι. Το κομμάτι που λείπει είναι η αμοιβαία διατροφή και οι σχέσεις που προπαγανδίζουν τον αγώνα ενάντια στην κυριαρχία.⁸ Η θετική πολιτική θεωρεί την ανάγκη για ηθική δικαιολόγηση της θετικότητας του έργου, ενισχύοντας στην πραγματικότητα τα διαπιστευτήρια των θετικιστών ακτιβιστών μέσω του παιχνιδιού της επιρροής. Η αρνητική θέση δεν χρειάζεται δικαιολογία πέρα από την ύπαρξη του συστήματος κυριαρχίας. Οι διαφορές στη θέση εδώ είναι ότι, όπως το θέτει ο Serafinski, «τα θετικά έργα είναι τα μέσα επιβίωσης της τάξης, τα αρνητικά έργα είναι τα μέσα για την πλήρη καταστροφή της».

Για να ολοκληρώσουμε αυτήν την ενότητα με ένα συγκλονιστικό απόσπασμα από το κείμενο για τη μελλοντικότητα στα λάγκερ «η συνεχιζόμενη υπόσχεση του μέλλοντος κράτησε πολλούς υπάκουους σε ένα σύστημα που τελικά παρήγαγε δύο πράγματα, γερμανικό πλούτο και πτώματα». Η συντομία και η ισχύς αυτής της πρότασης λέει πολλά, και μια σύγχρονη αναλογία με τις ΗΠΑ δεν θα ήταν υπερβολή. Η υπόσχεση ενός μέλλοντος είναι ένα καρότο δεμένο σε ένα ραβδί που οδηγεί πολλούς σε μια πειθήνια κατάσταση ακόμα και στις πιο τρομερές καταστάσεις. Δεν υπήρχε κανένα ορθολογικό θετικό πολιτικό σχέδιο για την απελευθέρωση των λάγκερ εκ των έσω, όπως δεν υπάρχει κανένα θετικό πολιτικό σχέδιο που θα καταστρέψει τις ΗΠΑ ή την αστυνομία. Όταν κάποιος αντιμετωπίζει μια μάταιη κατάσταση, τι κάνει; Παραμένει πειθήνιος ή αποφασίζει να πολεμήσει; Η απόφαση για την καταπολέμηση ενός ανυπέβλητου συστήματος δεν είναι ένα ορθολογικό πολιτικό σχέδιο που αποσκοπεί στην πρόοδο προς ένα καλύτερο μέλλον, είναι μια απόφαση να το κάνουμε

7 ΣτΜ: Το Food Not Bombs είναι ένα διεθνές δίκτυο συλλογικοτήτων που οργανώνουν βήγκαν ή χορτοφαγικά συσσίτια ως διαμαρτυρία ενάντια στον πόλεμο και την φτώχεια.

8 Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα πρέπει κανείς να βοηθάει άλλους να επιβιώσουν αν είναι αυτό που θέλουν να κάνουν, ωστόσο, θα πρέπει να είναι αυθεντικοί και ρεαλιστικοί ως προς το έργο και τους σκοπούς τους. Είναι αμοιβαίο; Είναι βοήθεια; Ποιοι είναι οι σκοποί του έργου; Ποια είναι η λογική πίσω από το έργο;

παρά την έλλειψη αυτού του μέλλοντος. Μέσα σε αυτήν την απόφαση είναι μια επιλογή να επιδιώξουμε ένα άγνωστο ορθογώνιο⁹ μέλλον, να σπάσουμε όχι μόνο την θεωρούμενη γραμμικότητα του χρόνου, αλλά να σπάσουμε τη διαστασιμότητα αυτού του χρόνου, είναι απλώς ένα ναι ή όχι. Στο κείμενο υπάρχει μια ιστορία για μια εξέγερση που υποκινήθηκε από μια γυναίκα της οποίας το όνομα έχει μπερδευτεί από την προφορική παράδοση, η οποία πυροβόλησε μέχρι θανάτου έναν φρουρό των SS μέσα σε ένα γυναικείο καμαρίνι. Αυτή η δράση έγινε μύθος στο στρατόπεδο και επίσης ενέπνευσε μια μετέπειτα εξέγερση την ίδια μέρα. Υπενθύμισε επίσης στους σκλάβους ότι οι άνδρες των SS ήταν θνητοί. Αυτό που συνέβη στο 3ο αστυνομικό τμήμα μας υπενθυμίζει ότι ήταν απλώς ένα κτίριο. Βλέποντας τους αστυνομικούς να πέφτουν στο έδαφος από χτυπήματα με τούβλα στο κεφάλι μας υπενθυμίζει ότι είναι θνητοί.

Και τι γίνεται με την αριστερά;

Η αστυνομία αποτελεί υλική απειλή για τους ανθρώπους, ιδιαίτερα τους μαύρους. Η πραγματικότητα των ΗΠΑ είναι ότι η αστυνομία είναι μια κατοχική δύναμη που χρησιμοποιεί το μονοπώλιο της βίας για να επιβάλει τον αποικισμό αυτής της γης και των εξελίξεων της. Η αστυνομία αναπτύχθηκε από τους αιχμαλωτιστές σκλάβων και απέκτησε την μαχητική της εμπειρία στους εργατικούς πολέμους, εκσυγχρονίζοντας τα οπλοστάσια και τις τακτικές της στους πολέμους κατά των ναρκωτικών. Οι αριστεροί που καλούν για ενότητα ενάντια σε έναν «κοινό» εχθρό είναι θλιβερά αφελείς σε αυτό που ζητούν. Το να είσαι αριστερός στη σύγχρονη εποχή σημαίνει ότι έχεις αγνοήσει την ιστορία του 20ου αιώνα, καταδικασμένος να την επαναλάβεις, όχι από άγνοια, αλλά από κάποια λανθασμένη αίσθηση ιστορικής προόδου και παράδοσης. Η ασημαντότητα και η αντεπαναστατική ιστορία διαφόρων αριστερών σχέτων είναι καλά τεκμηριωμένη. Εδώ πάλι η εστίαση θα είναι σε παραδείγματα από το «Ευλογημένη η φλόγα». Ενώ οι κομμουνιστές και οι πολιτικοί αντίπαλοι του ναζιστικού καθεστώτος αποτελούσαν πράγματι ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού στα λάγκερ, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις στις οποίες η απροθυμία τους να δράσουν, λόγω αυτοσυντήρησης, οδήγησε άλλους που εξεγέρθηκαν να πεθάνουν χωρίς συμμάχους. Μερικές από αυτές τις περιπτώσεις περιγράφονται σε προηγούμενες ενότητες. Μια γραμμή που περικλείει καλά αυτή την έννοια είναι «Μιλάει στην ίδια τη φύση της εξημέρωσής μας στην οποία αντιστεκόμαστε στο βαθμό που πιστεύουμε ότι μπορούμε να κερδίσουμε». Αυτό το απόσπασμα περιγράφει καλά τη στάση των αριστερών, στη δεκαετία του '40 και σήμερα, ότι η ικανότητα αντίστασης είναι ανάλογη με την πιθανότητα του

9 **Ορθογώνιος/η/ο:** Κάθετος/η/ο, ένας χώρος που είναι ανεξάρτητος από κάποιον άλλο.

επιθυμητού αποτελέσματος. Παραδοσιακά, αυτό είναι ένα είδος επανάστασης και η οικοδόμηση κάποιου είδους «καλύτερης» βιομηχανικής παραγωγικής κοινωνίας. Οι πιθανότητες δεν είναι ποτέ υπέρ των εξεγερμένων. Οι υπόγειες αντιστασιακές οργανώσεις στα λάγκερ και τα αριστερά όργανα του σήμερα έχουν ένα κοινό πρόβλημα «οργάνωσης» για μια επανάσταση που δεν θα έρθει ποτέ. Οι υπόγειες αντιστασιακές οργανώσεις οργανώνονταν όχι για μια εξέγερση, αλλά για τη δική τους επιβίωση, φαντασιώνοντας τους τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν να ελέγξουν τους άλλους στο μέλλον. Στη σύγχρονη εποχή, οι αριστερές οργανώσεις δεν ενδιαφέρονται για εξεγέρσεις. Περιφρονούν και χλευάζουν αυτούς που είναι αρκετά γενναίοι ώστε να αντιταχθούν ευθέως στα συστήματα στα οποία ισχυρίζονται ότι είναι εναντίον. Δεν οργανώνονται για εξεγέρσεις, οι οργανώσεις τους υπάρχουν μόνο για να τροφοδοτούν τις δικές τους κοινωνικές και επαγγελματικές φιλοδοξίες, καθώς και η αρετή σηματοδοτεί την ηθική τους «καλοσύνη». Η αριστερά απολαμβάνει τη δική της ασημαντότητα, μη συνειδητοποιώντας ότι είναι τα αυτόνομα άτομα που δρουν σε αντιπολιτικούς, ασύμμετρους σχηματισμούς αυτά που πολλαπλασιάζουν τις εξεγέρσεις και όχι η «οργάνωσή» τους. Ο πατερναλισμός των αντιλήψεών τους για την οργάνωση είναι αρκετός για να δικαιολογηθεί η ενεργή εχθρότητα εναντίον τους, δεν αποτελούν παρά μια διαφορετική κυριαρχία. Ωστόσο, εικόνες όπως η πυρπόληση του 3ου αστυνομικού τμήματος έδωσαν στους ανθρώπους μια νέα ιδέα για το τι είναι εφικτό. Πυροδότησε εξεγερσιακές ιδέες και δράσεις στη συλλογική συνείδηση που ξεπερνούν κατά πολύ οτιδήποτε μπορούν να φανταστούν οι αριστεροί ή ακόμα και οι αναρχικοί.

Τελευταία λόγια

Ενώ η χρονιά που πέρασε ήταν εμψυχωτική, δεν πρέπει να εφησυχάζουμε με το θέαμα της γενικευμένης εξέγερσης που έρχεται στις ΗΠΑ. Όπως πολλές από τις εξεγέρσεις των λάγκερ απέτυχαν στην απελευθέρωση, οι εξεγέρσεις του 2020 δεν είναι παρά μια έμπνευση, μια επίδειξη δυνατοτήτων σε στιγμές. Η συνεχής ύπαρξη των ΗΠΑ, του κεφαλαίου και της αστυνομίας που τις προστατεύει δείχνει ότι υπάρχουν ακόμη πολλά που πρέπει να γίνουν. Το 2020 ήταν η περίπτωση στην οποία μάθαμε ότι μπορούμε να βλάψουμε το σύστημα, αλλά αυτό δεν ήταν παρά μια μικρή γρατσουνιά στη συνολική καταστροφή του τέρατος. Μακάρι τα επόμενα χρόνια η αστυνομία και οι υποστηρικτές της να δουν το 2020 ως μια «καλή» χρονιά. Rest in power σε όλους όσους δολοφονήθηκαν από την αστυνομία! S/O σε όλους τους εξεγερμένους κατά της αστυνομίας και του νόμου! ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΜΠΑΤΣΑΡΙΑ! ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ! ΚΑΨΤΕ ΤΑ! ΚΑΨΤΕ ΚΑΘΕ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ! ΑΔΕΙΑΣΤΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ!

Επίλογος

Δεδομένου ότι με πήρε κάποιος χρόνος μέχρι να επεξεργαστώ αυτό το κείμενο, στις 20/4/21 ο Derek Chauvin κρίθηκε ένοχος για τη δολοφονία του George Floyd. Αν και είναι κοσμικά αστείο το γεγονός ότι θα αντιμετωπίσει τις ίδιες συνθήκες που έχει επιβάλει σε άλλους, ίσως αλληλεπιδρώντας με κάποιους από τους συγκρατούμενούς του οι οποίοι είμαι σίγουρος ότι θα εκστασιαστούν από την παρουσία του, αυτό δεν είναι κάτι για το οποίο θα έπρεπε να χαίρονται οι αναρχικοί ή οι υπέρμαχοι της κατάργησης . Δεν πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχουν φυλακές ή αστυνομία και δεν θα δικαιολογήσω κανένα από τα δύο. Αυτό συνέβη επειδή το σύστημα που προσπαθεί να σωθεί, δεν είναι ένας φάρος αλλαγής ή ανταπόδοσης ή δικαιοσύνης (ό,τι κι αν σημαίνει αυτή). Είναι απογοητευτικό, γιατί αυτό πιθανότατα θα έχει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα και θα κατευνάσει την ένταση του αγώνα που είδαμε τον περασμένο χρόνο, ειδικά με τη χαλάρωση των περιορισμών για τον Covid και τον Μπάιντεν ως πρόεδρο. Όσοι επιθυμούν την ελευθερία έχουν μόνο μία επιλογή να απελευθερωθούν και αυτή είναι η ολοκληρωτική καταστροφή της αστυνομίας και του νόμου. Μεγαλοπρεπής στόχος, το ξέρω, αλλά υπήρξαν εποχές που δεν υπήρχαν και τα δύο και ελπίζω σύντομα να υπάρξει ξανά μια τέτοια εποχή χωρίς αυτά. Τώρα είναι καιρός για πιο έντονες συγκρούσεις στους δρόμους σε μεγαλύτερη κλίμακα, όχι για υποχωρήσεις. Θα λέμε πάντα γαμώ τις ΗΠΑ μέχρι να γίνουν στάχτη.

Ευρύτερη βιβλιογραφία

Ευλογημένη η φλόγα, Serafinski

Afropessimism, Frank B. Wilderson III

The Black Liberation Army & the Paradox of Political Engagement, Frank B. Wilderson III

Scenes of Subjection, Saidiya Hartman

Της Γης οι κολασμένοι, Frantz Fanon

A Promise at Sobibor, Philip Bialowitz

Trap with a Green Fence, Richard Glazer

No Selves to Abolish, K.Aarons

How it Might Should Be Done, Idris Robinson

As Black As Resistance, Zoé Samudzi and William C. Anderson

Movement for No Society

Bædan 1,2, & 3

Hostis Journals 1 & 2

Attentat Journal

Εικόνες:

Εξώφυλλο: Αριστερά: Μυστική φωτογραφία της Τρεμπλίνκα κατά την διάρκεια της εξέγερσης από τον Franciszek Zabęcki. Δεξιά: Το 3ο αστυνομικό τμήμα της Μινεάπολης φλέγεται κατά τη διάρκεια της εξέγερσης για τον George Floyd. **Εσωτερικό οπισθόφυλλο:** Πάνω: Φλεγόμενο αστικό τοπίο κατά τη διάρκεια της εξέγερσης για τον George Floyd. Κάτω: Έκρηξη στα κεντρικά γραφεία του CNN στην Ατλάντα της πολιτείας της Γεωργίας. **Εξωτερικό οπισθόφυλλο:** Εναέρια λήψη 2 αστυνομικών αυτοκινήτων που φλέγονται μπροστά στο Δημαρχείο της Φιλαδέλφειας στην πολιτεία της Πενσιλβανίας.

Αναρχομηδενιστικό εγχείρημα
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΦΛΟΓΑ
blessed-is-the-flame.espinblogs.net

